

Po zdrach na peti april 1945 godina, kogato i poslednijat nemski vojn timer mina po Glavnata ulica, iztegljajki se ot grada, shepneshkom se raznese sluh:

“Koljat syr bite ot Bashcharshija!”

Ulicata ostana zlokobno pusta. Pochti mozhehme da chuem udarite na syr cata si i pulsiraneto na kryvta vyv venite si. Osvoboditelite vseki moment shtjaha da vljazat v grada. Sled nemskata vojska beshe ostanalo prazno prostranstvo – interval, dostatychno dylyg za onezi, koito ja bjaha izpratili, da ni zalichat ot liceto na zemjata bez sleda.

Sedjahme paralizirani zad spusnatite zavesi i chakahme da ni izkoljat. Estestveno, shteshe da byde mnogo po-lesno da ni zastreljat; v klaneto imashe neshto ritualno, prekaleno lichno i unizhavashto, chovek se chuvstvashe kato bezpomoshna ovca. V tezi chasove nikoj ne mi beshe po-blizyk ot onazi gyska ot komiksa. Zazhumjah i postavih ryka pod mishnicata, tyrsejki spasitelnata trevichka ot dvorcovata gradina – njamashe ja!

Sledejki eksoda na saraevskite syrbi prez 1996 godina, razpoznah v ochite im onzi syshtija dobre poznat strah ot aprilskite dni. V pylna tishina, kojato kato njakakyv velikanski snezhen parashut se beshe spusnala vyrhu srybskite kvartali v Sarajevo, otnovo shepneshkom se raznese onzi, syshtijat sluh ot 1945 godina, pylen s uzhas – “Koljat syr bite...”